

ת"פ 3825/12/15 - מדינת ישראל נגד ע ל (עציר) - בהעדר

בית משפט השלום בבאר שבע

14 ביוני 2016

ת"פ 3825-12-15 מדינת ישראל נ' ל (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י באת-כוחה עו"ד חן יבין

נגד

ע ל (עציר) - בהעדר

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד טל ארד

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

הנאשם הורשע ביום 19.5.16 לאחר שמיעת ראיות בעבירות של איומים, התנהגות פרועה במקום ציבורי וכן העלבת עובד ציבור.

על-פי המתואר בכתב האישום ביום 29.11.15, בסמוך לשעה 11:00, במשרדי חברת עמידר בב"ש, התנהג הנאשם בצורה פרועה במקום ציבורי בכך שהגיע למשרדים והחל צועק על העובדים שהוא רוצה דירה באופן מידי. מיד לאחר מכן, הודיעה לנאשם העובדת ב ק (להלן: "המתלוננת") כי הוא צריך לפנות למשרדי הסיוע על מנת שתיבדק זכאותו, או אז, החל הנאשם להעליב את המתלוננת במילים באומרו: "זונה, שרמוטה כלבה, עבדאית".

בהמשך לכך, איים הנאשם על המתלוננת ועובדת נוספת בשם ת ש בכך שאמר להן: "אני לא זז מכאן עד שאת נותנת לי בית, אני אחזור בשבילכם לבית הסוהר אין לי מה להפסיד" והוסיף כי הוא מחכה להן בחוץ. לאחר שנלקח הנאשם לתחנת באר שבע, איים הנאשם על השוטרת א ד בפגיעה שלא כדין בגופה של מנהלת עמידר והמתלוננת בכך שאמר לה שהוא ילך למנהלת עמידר ויהרוג אותה וכך גם לב ישבור את הראש ויברח מבאר שבע.

טיעוני הצדדים:

באת-כוח המאשימה בטיעוניה בכתב הפנתה לחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות ובפרט לעובדה כי המדובר בהפניית אמירות קשות ומשפילות כלפי עובדי ציבור אשר ממלאים עבודתם נאמנה. זו הפנתה לכך כי מעדותם של המתלוננים ניכר עד כמה אמרותיו של הנאשם הטילו מורא בליבן. זו עתרה למתחם הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר. בגדרי המתחם ביקשה ליתן הדעת לעברו הפלילי המכביד ולכך ששני המאסרים המותנים אשר עומדים

עמוד 1

ותלויים מעל ראשו של הנאשם לא הרתיעו מלשוב ולבצע את המיוחס לו. נוכח עברו הפלילי המכביד נוכח חומרת מעשיו ובשים לב לכך שהלה ניהל הגנתו ועל-כן אינו זכאי לאותה הקלה לה זוכים אלו שהודו וחסכו בזמן שיפוטי - עתרה לגזור את עונשו ברף העליון של המתחם לו עתרה. בנוסף, עתרה להפעיל את שני המאסרים המותנים באופן מצטבר וזאת לצד ענישה נלווית.

מנגד, בא-כוח הנאשם ציין בתחילת דבריו כי עסקין בנאשם כבן 76, דר רחוב, גרוש ואב לארבעה ילדים ואינו מצוי בקשר עימם. עוד הוסיף כי הנאשם אמנם נמצא כשיר ואחראי לעמוד לדין בתיק זה, יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מכך שזה עבר 36 אשפוזים במחלקות הפסיכיאטריות השונות וכן אובחן כלוקה בהפרעות אישיות ובסכיזופרניה. הלה סבור כי מבלי להצדיק את מעשיו או להקל בהם ראש, שילובן של נסיבותיו הקשות של הנאשם הובילו את הנאשם לנהוג כפי המתואר וכי אין לזקוף לחובתו כל "אמרה שלילית" היוצאת מפיו. מעבר לכך, ביקש לקחת בחשבון את מחדלי החקירה אשר אמנם לא הובילו לזיכויו של הנאשם, אולם יש לקחתם בחשבון בשלב של גזירת הדין. נוכח האמור, עתר שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בימי מעצרו. כמו כן, עתר להורות על הארכתם של המאסרים המותנים.

הנאשם הוסיף על דבריו בא כוחו וביקש להסתפק בימי מעצרו. עוד ציין כי הוא בן 76 וכי הוא אינו חש בטוב. הלה ציין כי לאחר השחרור יפנה לבית אבות. כמו כן, מסר כי תנאי המעצר קשים עבורו וכי הוא אינו מטופל כראוי.

דין והכרעה

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. על פי מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (29.10.2014), כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד.

בבואי ליישם את מבחן "הקשר ההדוק" על ענייננו, תוך שימת לב לעובדה כי המונח "אירוע" רחב מה"מעשה" אשר היה מוכר לנו עובר לתיקון 113, הגעתי לכלל מסקנה כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד, ומשכך יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד עבור כלל העבירות בהן הורשע. מסקנתי זו מבוססת בעיקרה על אופי ומהות העבירות, על העובדה כי מדובר בהשתלשלות כרונולוגית אחת של מעשים, כאשר כל מעשה מהווה חוליית המשך לקודמתה. חיזוק לכך ניתן למצוא בעובדה שמעשים אלו נעשו בסמיכות זמנים, והרקע העומד בבסיסם דומה.

לגופם של דברים, במעשיו האמורים לעיל, פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם בטחונם, כבודם ושלוות נפשם של המתלוננים. עוד פגע הנאשם בערך המוגן של הסדר הציבורי הגנה על רכושו של הציבור ושלטון החוק.

עבירת האיומים נועדה לשנות תחושת הביטחון וזאת תוך ציפייה כי המאוימים ישנו החלטתם או דרך פעולתם. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית של המתלוננות. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת" (ר' פסקה 6 לפסק הדין. עוד בענין עבירת האיומים אפנה לרע"פ 8188/09 שלומי דבורה נ' מדינת ישראל (25.10.09)).

בעבירת העלבת עובד ציבור - פגע הנאשם בסדר הציבורי ובשלטון החוק. לא אחת קראו בתי המשפט לנקוט בגישה מחמירה כלפי אלו הפוגעים בממלאים תפקידם על פי דין. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ (מחוזי חי') 207/08 מדינת ישראל נ' בביזיב (20.11.2008):

"ביהמ"ש לא יתייחס בסלחנות למי שפוגע או מאיים בפגיעה בשוטרים וממלאי תפקידים על פי דין. אם ביהמ"ש יעבור לסדר היום על סוג זה של עבירות, כי אז החברה שבה אנו חיים תהפוך לתוהו ובוהו שאיש הישר בעיניו יעשה. הציבור צריך לדעת כי מי שממלא את תפקידו על פי דין, הוא שליח של רשויות השלטון, ובמקרה זה הוא שליח של הרשות המופקדת על אכיפת שלטון החוק, ואיום עליו הוא איום על מוסדות המדינה. מי שכך עושה, יענש בחומרה, לרבות על דרך של מאסר לריצוי בפועל, כפי שאנו מתכוונים להשית כאן על המשיב".

עוד ר' דברי בית המשפט ברע"פ 5579/10 דוד קריה נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (02.08.2010).

מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם רבה היא ומגוונת ויכול ותתחיל החל מעונשים צופה פני עתיד, עובר למספר חודשים מאסר בפועל ועד שנת מאסר ואף יותר. בעבירות אלו בית המשפט שת ליבו לשאלה האם מדובר באיומים ספונטניים או מתוכננים מראש, תכלית האיומים, האם האיומים היו מילוליים בלבד או שנוסף להם רכיב פיזי, מיהות המאיים ומיהות המאויים. כך גם יש לבחון את תוצאות האיום. ביחס לעבירות של העלבת עובד ציבור ובהתנהגות פרועה יש לתת הדעת לטיב האמירות, משכן, נסיבות אמירתן, השפעתן, האם נלווה להם מעשים פיזיים או עבירות פליליות נוספות.

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הרי בראש ובראשונה יש ליתן הדעת לטיב האיומים אותם השמיע הנאשם, אשר כוללים אמירות קשות, לפיהן בכוונתו להרוג את מנהלת "עמידר", לשבור ראשה ולהימלט. לאיומים אלו מצטרפות אמירות נוספות אשר גם ביחס אליהן אין להקל ראש, בכללן אמירות לפיהן הוא יחזור לכלא ואין לו מה להפסיד.

אין המדובר באיומים בעלמא המושמעים ללא הקשר מסוים ובעידנא דריתחא. נהפוך הוא. המדובר במי שמשמיע את האיומים על רקע דרישותיו הברורות הנוגעות לקבלת דיור ציבורי וסיוע מגורמי הרווחה. לשון אחר, מדובר באיומים מעוגנים במציאות, לרבות תנאים קונקרטיים בהתקיימם יממש האיומים. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בעובדה כי הנאשם ממשיך ומאיים על העובדות במשרדי "עמידר" גם לאחר שהוזמנה המשטרה, בהיותו מעוכב, ממתין לחקירתו.

האיומים אותם השמיע הנאשם נועדו להביא את עובדי הציבור לקבל החלטה שלא משיקולים ענייניים אלא מתוך חשש. מקום בו עובדי ציבור יקבלו החלטות משיקולים זרים, ואך מתוך חשש לפגיעה מצד מקבל השירות, תחילתו נדע וסופו מי ישורנו. לחשש עקרוני זה יש להוסיף את הפגיעה בשגרתם של אותם משרדים אשר פעילותם הסדירה נפגעה, ואלו נדרשו להפנות תשומות מידיות לצורך טיפול בנאשם.

בעבירות מסוג זה יש ליתן הדעת לא רק למהות האיומים אלא גם למיהות המאיים. בענייננו, איומים אלו מקבלים משנה תוקף נוכח עברו הפלילי המכביד של הנאשם כפי שזה יפורט בהמשך. לשון אחר, אין דומים השפעתם של איומים המושמעים מאדם נורמטיבי המוכר ככזה, להשפעתם של איומים המושמעים ממי שהוכיח בעליל כי אינו סר למרותו של החוק, ואף ריצה עונשי מאסר ממושכים בגין כך. אין פליאה, אפוא, כי המתלוננות אשר מורגלות ב"לקוחות קשים" ציינו כי התנהלותו היתה חריגה באופן קיצוני, ואלו חששו כי האירוע הולך לגלוש לפסים אלימים, ועל-כן הזמינו משטרה.

הנאשם אינו "מסתפק" בהשמעת איומים, ו"מתבל" אמרותיו בעלבונות קשים כלפי סביבתו, בכלל זאת העלבת המתלוננות באמירות כדוגמת "זונה", "שרמוטה", "כלבה", "עבדאית" וכיוצא באלה. זה לא חסך שבט לשונו גם מהשוטרים, כפי שהדבר מוצא ביטוי בעדויות השונות, דבר שהביא את השוטרת א ד-בירודקר לבקש להחליפה בשמירה על הנאשם.

מנגד ולקולא יש ליתן הדעת לכך שמעשיו של הנאשם נותרו בגדר אמירות מילוליות בלבד. הנאשם לא פעל בכל דרך שהיא למימוש אמירות מאיימות אלו, וכך גם לא גרם לכל נזק במקום או בתחנת המשטרה. בנוסף, ומבלי שיהיה בכך כדי ליתן כל לגיטימציה למעשיו, תילקח בחשבון העובדה כי איומים אלו נובעים מתוך מצוקתו הסובייקטיבית של הנאשם שהינו דר רחוב המבקש לקבל לרשותו דיור ציבורי.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע ממאסר מותנה ועד 13 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים אותם קבעתי דומה כי לא מצאתי אף לא נקודת זכות אחת שיהיה בה כדי להקל עם עונשו. אכן מדובר בנאשם שנסיבות חייו אינן קלות ומצבו הסוציאקונומי קשה. כך גם הלה סבל מבעיות פסיכיאטריות שונות בגינם אושפז פעמים רבות במחלקות הפסיכיאטריות במהלך חייו, אם כי לתקופות קצרות. הגם כך משקלן של נסיבות אלו נטחן עד דק ככל שהלה ממשיך לצבור לחובות הרשעות קודמות, והלה צובר.

עיון בגיליון הרשעותיו של הנאשם מלמד כי עסקינן במי שלחובתו עבר פלילי מכביד הכולל 29 הרשעות כאשר רובן ככולן

עוסקות בעבירות דומות לאלה בהן הורשע בתיק דנן. הנאשם התחיל את דרכו הפלילית עוד בצעירותו והמשיך לילך בה במהלך חייו. נתונים אלו מחזקים את המסקנה כי האירוע נשוא כתב האישום מאפיין את התנהלותו השוטפת וכי הלה נוקט בדרך זו כדרך חיים. הנאשם ריצה מספר רב של פעמים עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, כאשר חלקם עונשים ממושכים אשר לא היה בהם כדי להרתיעו מלחטוא פעם נוספת בפלילים. לא אמנה את כל עברו הפלילי ואתיחס רק להרשעותיו החל משנת 2000 ואילך:

בשנת 2001 נדון הנאשם לחמישה חודשים מאסר בפועל, בגין שורת עבירות איומים. בנוסף, גם כן בשנת 2001, נדון הנאשם לארבעה חודשים מאסר בפועל, בגין עבירת איומים.

בשנת 2002 נדון הנאשם למאסר **בן 8 חודשים** בגין עבירות של איומים, העלבת עובד ציבור, התנהגות פרועה במקום ציבורי, מעשה מגונה בפומבי, הפרת הוראה חוקית (ריבוי עבירות). יצוין כי בהרשעה זו צורפו 13 תיקי חקירה.

בשנת 2005 נדון הנאשם למאסר **בן 6 חודשים** בגין שורת עבירות איומים, תקיפה סתם, העלבת עובד ציבור והפרת הוראה חוקית.

בשנת 2006 נדון הנאשם למאסר **בן 9 חודשים** בגין עבירות של תקיפה סתם, הפרת הוראה חוקית, איומים וכן העלבת עובד ציבור (ריבוי עבירות).

בשנת 2007 נדון הנאשם ל-**12 חודשי מאסר** בגין עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, איומים (3 עבירות), העלבת עובד ציבור.

בשנת 2008 נדון הנאשם ל-**8 חודשי מאסר** בפועל בגין עבירות של איומים, הפרת הוראה חוקית, העלבת עובד ציבור, התנהגות העלולה להפר שלום ציבור, תקיפת עובד ציבור, התנהגות פרועה במקום ציבורי, היזק לרכוש בזדון (ריבוי עבירות). יצוין כי במסגרת הרשעה זו צורפו 11 תיקי חקירה.

בשנת 2012 במסגרת ת"פ 57362-11-11 נדון הנאשם ל-**24 חודשי מאסר** בגין עבירת איומים. עיון בגזר הדין מלמד כי בתיק זה הנאשם קילל ואיים על העובדת הסוציאלית בעיריית ירושלים אשר מסרה לו כי עליו להמציא אישורים רפואיים. ערעור על חומרת העונש (עפ"ג 54662-11-12) שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה תוך שבית המשפט מתייחס לאמירות שהשמיע הנאשם אגב עריכתו של התסקיר, בכללן - אינו חושש מביצוע מעשים קיצוניים, לרבות כאלה שעלולים להשית עליו מאסר עולם, שכן ממילא מעריך את שארית חייו בשמונה שנים (ר' עמ' 8 לפסק-הדין).

הנאשם מבצע את המיוחס לו כאשר תלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים, האחד בן 12 חודשים מת"פ 57362-11-11, והשני בן שלושה חודשים מת"פ 62316-03-15 (בתיק זה דובר גם כן על עבירות של איומים ותקיפת עובד ציבור).

עבר פלילי מכביד זה, והסתבכותו הנוכחית בשעה שתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים מלמדים על מי שכלל אינו מורתע מנקיטתם של הליכים פליליים נגדו. על המסוכנות הנשקפת מן המשיב, כאשר בשלב גזר-הדין תתקסס תחת "שיקולי מניעה", מעידה כאלף עדים העובדה כי במהלך עדותה של ב' ק, מנהלת סניף "עמידר", זה הרהיב עוז, פנה אליה במעמד בית המשפט וכל הצדדים, באמרו: **"את שקרנית. את משקרת. את כלבה משקרת. אני עוד אניע אלייך. אני עוד אניע אלייך"**. והדברים מדברים מאליהם.

עבר פלילי זה, גם אם אינו מצדיק חריגה מעלה ממתחם העונש ההולם, בהתאם להוראת סעיף 40 לחוק העונשין, בוודאי שיש בו כדי לכוון את עונשו לרף הגבוה של המתחם אותו בית המשפט קבע.

בתיק זה הנאשם ניהל הוכחות לפי זכותו על-פי דין. על-פי הוראת סעיף 40(א) לחוק העונשין אין בכך להחמיר עמו. יחד עם זאת, ברי כי זה אינו זכאי לאותה הקלה משמעותית ממנה נהנים מי אשר הודו, חסכו זמן שיפוטי יקר. יוער כי גם במעמד הטיעונים לעונש הנאשם לא נטל אחריות והביע חרטה על מעשיו אלא אך שב וחזר על אותן עמדות קורבניות.

הפעלת המאסרים המותנים:

אין מחלוקת כי שני המאסרים המותנים אשר ניתנו במסגרת ת"פ 57362-11-11 ות"פ 62316-03-15, חלים בעניינו. בא-כוח הנאשם ביקש להימנע מהפעלתם של המאסרים המותנים, וזאת בעיקר נוכח אורכו של המאסר המותנה בן 12 החודשים, אשר אליבא דידו הינו בלתי פרופורציונאלי.

בעניינו, לא מצאתי להימנע מהארכתם של המאסרים המותנים, וזאת בין היתר מן הטעמים הבאים: ראשית, בשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע כי עצם ארכו של מאסר מותנה הוא לכשעצמו אינה מהווה הצדקה להימנעות מהפעלתו, ור' בהקשר לכך רע"פ 7391/08 **יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, וכן רע"פ 2801/17 **קניבי נ' מדינת ישראל**. מעבר לכך, הרי שעניין לנו בנאשם שכפר, לא נטל אחריות, לא עבר הליך שיקומי, ועל-כן אין כל סיבה עניינית אחרת להורות על הארכתם של המאסרים המותנים.

אשר לאופן הפעלתם של המאסרים המותנים, יצוין כי בעניינו לא עולה הבעייתיות עליה עמד בית המשפט העליון בע"פ 4517/04, **אחמד מסרווה נ' מדינת ישראל** וכן רע"פ 4935/12, **מוחמד עמאר נ' מדינת ישראל**, הואיל ומדובר במאסרים מותנים הנובעים מגזרי-דין נפרדים. בהינתן האמור, הרי שבשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע כי על דרך הכלל יש להורות על הפעלת המאסרים במצטבר. ראו בעניין זה ע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' ע.ד.** (6.6.13). הגם כך, נוכח משכו של המאסר שיושת על הנאשם בגין התיק שבכותרת, בהצטרף למשכו של המאסר הארוך שהינו בן 12 חודשים (באופן המלמד כי בתיקו הקודם זה קיבל את העונש המקסימאלי הקבוע בחוק), וכן מטעמים שלפנים משורת הדין, המאסרים המותנים יופעלו בחופף אחד לשני, ובחפיפה חלקית לעונש המאסר בגין התיק שבכותרת.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו, 29.11.15;

עמוד 6

- ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים מת"פ 57362-11-11 כך ששבעה חודשים יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל, והיתרה בחופף;
- ג. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 3 חודשים מת"פ 62316-03-15 בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל. סך-הכול יהיה על הנאשם לרצות 19 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו;
- ד. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון או פשע, או עבירות איומים או עבירה שעניינה העלבת עובד ציבור.

זכות ערעור תוך 45 יום בבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, ח' בסיוון התשע"ו, 14/6/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט